

Life's Hardships

Parasha: Vayigash - וַיִּגַּשׁ: "And came near"
Torah : Genesis 44:18–47:27
Haftarah : Ezekiel 37:15–28
Gospel : John 5:1-47

Thought for the Week:

Joseph did not retaliate. Instead, he broke the cycle by offering complete forgiveness. He told his brothers not to be remorseful for selling him to Egypt. How was Joseph able to offer his brothers such a gracious and total pardon? He did so on the basis of his confidence in God's goodness. He saw that, though the brothers had meant his sale into slavery for evil, God meant it for good. Everything had worked according to God's plan and wisdom.

Commentary:

Then Joseph brought his father Jacob and presented him to Pharaoh; and Jacob blessed Pharaoh. (Genesis 47:7)

When Pharaoh saw Jacob, he was amazed at how old the man looked. He dispensed with any pleasantries and immediately asked him, "How many years have you lived?" (Genesis 47:8).

The years had worn heavily on Jacob. For twenty years he had served Laban. "By day the heat consumed me and the frost by night, and my sleep fled from my eyes," he had complained to Laban (Genesis 31:40). He was harried by four wives, and he had lost the only wife he had ever wanted to an early grave. He had spent more than twenty years inconsolably mourning the death of his beloved son Joseph. No wonder he looked old. Add to all that, he was 130 years old when appeared before Pharaoh.

Jacob replied, saying, "The years of my sojourning are one hundred and thirty" (Genesis 47:9). Notice that Pharaoh asked about the years of his life. Jacob replied speaking of the years of his "sojourning" instead of the years of his life. Rashi explains that all his life, Jacob had lived as a stranger and sojourner in other people's lands. Born in Canaan, the land of the Canaanites, he lived as a stranger in hope of the Abrahamic inheritance. In Aram he lived as a stranger awaiting his opportunity to return to Canaan. Finally he had come to Egypt, where he planned to live out his days as a stranger in a foreign land. The writer of the book of Hebrews reminds us that the patriarchs Abraham, Isaac and Jacob were all "strangers and exiles on the earth" (Hebrews 11:13). They were "seeking a country of their own ...

Lasten van het leven

Sidra: Vayigash - וַיִּגַּשׁ: "En kwam nader"
Tora: Genesis 44:18-47:27
Haftara: Ezechiël 37:15-28
Evangelie: Johannes 5:1-47

Gedachte voor de week:

Joseph nam geen wraak. In plaats daarvan doorbrak hij de cirkel door volledige vergeving aan te bieden. Hij zei zijn broers dat ze geen berouw moesten hebben voor het verkopen van hem naar Egypte. Hoe was Jozef in staat om zijn broers zo'n gracieuze en totale vergeving aan te bieden? Hij deed dit op basis van zijn vertrouwen in Gods goedheid. Hij zag dat, hoewel de broers zijn verkoop in slavernij ten kwade hadden bedoeld, God het ten goede bedoelde. Alles werkte volgens Gods plan en wijsheid.

Commentaar:

Jozef bracht zijn vader Jakob en stelde hem aan farao voor, en Jakob zegende Farao. (Genesis 47:7)

Toen Farao Jakob zag, was hij verbaasd over hoe oud de man uitzag. Hij zag af van beleefdheden en vroeg hem onmiddellijk: "Hoe lang heb je geleefd?" (Genesis 47:8).

De jaren had zwaar op Jacob gewogen. Gedurende twintig jaar had hij Laban gediend. "Overdag verteerde de hitte mij en bij nacht de vorst, en mijn slaap week van mijn ogen, 'had hij bij Laban geklaagd (Genesis 31:40). Hij werd gekweld door vier vrouwen, en hij had de enige vrouw die hij ooit had gewild verloren bij een vroege dood. Hij had meer dan twintig jaar ontroostbaar gerouwt om de dood van zijn geliefde zoon Jozef. Geen wonder dat hij er oud uitzag. Voeg daar nog bij dat hij 130 jaar oud was toen voor Farao verscheen.

Jacob antwoordde, zeggende: "De jaren van mijn vreemdelingschap zijn honderd dertig" (Genesis 47:9). Merk op dat Farao over de jaren van zijn leven vroeg. Jacob antwoordde door over de jaren van zijn "vreemdelingschap" te spreken in plaats van over de jaren van zijn leven. Rasji legt uit dat zijn hele leven, Jakob als een vreemdeling en bijwoner in andermans land had geleefd. Geboren in Kanaän, het land van de Kanaänieten, leefde hij als een vreemdeling in de verwachting van de Abrahamic erfenis. In Aram leefde hij als een vreemdeling in afwachting van zijn kans om naar Kanaän terug te keren. Uiteindelijk was hij naar Egypte gekomen, waar hij van plan was zijn dagen te slijten als een vreemdeling in een vreemd land. De schrijver van het boek Hebrëen herinnert ons eraan dat de aartsvaders Abraham, Isaak en Jakob allemaal "vreemdelingen en ballingen op de aarde" waren (Hebrëen 11:13). Ze waren "op zoek naar een eigen

a heavenly one" (Hebrews 11:14–16). The writer of the book of Hebrews does not mean just the land of Canaan. He is speaking of the heavenly Jerusalem. He says, "[God] has prepared a city for them" (Hebrews 11:16).

This explains why Jacob referred not to the years of his life but to the years of his "sojourn-ning." Though he spent 130 years as a stranger on earth, he still anticipated a home-coming when he would enter the City of God and be rejoined to his fathers, Abraham and Isaac. Though the years of his sojourning were soon to end, the years of his life had just begun.

Jacob continued by complaining to Pharaoh about his life. "Few and unpleasant have been the years of my life, nor have they attained the years that my fathers lived during the days of their sojourning" (Genesis 47:9). To us, it seems strange to imagine a man 130 years old bemoaning a short life. But his grandfather Abraham had lived to 175. His father, Isaac, had lived to 180. Pharaoh was astounded at these amazing ages. Jacob was the oldest man he had ever met. The sages criticize Jacob for complaining to Pharaoh and calling his years few and unpleasant. They imagined a humorous story whereby God transforms Jacob's complaint into a self-fulfilling prophecy. In the story (which is called a *midrash*), God was listening to this complaint. He replied as follows:

So you call your years few and unpleasant? I gave you the covenant blessings, saved you from Esau and Laban, returned Dinah, Joseph, Simeon and Benjamin to you, prospered you and saved your family from famine, yet you complain about your life! I will take the thirty-three words spoken in those two verses and deduct them from your years. Then your years will indeed not reach those of your fathers.¹

What does this mean? Another math game. There are thirty-three Hebrew words in Genesis 47:8–9. Jacob lived to the age of 147, which is thirty-three years short of his father's lifespan of 180. God deducted one year from his life for each of the Hebrew words in those two verses of Genesis. Obviously, this story is not meant to be taken literally. Its whimsical style is characteristic of the sages and the *midrash*.² While teachings like this are not literally true, they always teach some deeper truth. In this case the *midrash* has recognized that it was inappropriate for Jacob to complain about his life. In reality, he had received great blessings. He did not know how many years he had left to live. For all he knew, he might have yet outlived his forefathers. To a certain extent, our words create our own reality. At the very least, our words and attitudes color the reality we must live in. How we respond to life's hardships determines how much of a toll those hardships will take on us.

land... een hemels" (Hebreeën 11:14-16). De schrijver van het boek Hebreeën bedoelt niet enkel het land Kanaän. Hij spreekt over het hemelse Jeruzalem. Hij zegt: "[God] heeft voorbereid een stad voor hen" (Hebreeën 11:16).

Dit verklaart waarom Jakob niet naar de jaren van zijn leven verwees, maar naar de jaren van zijn "rondtrekken" Hoewel hij gedurende 130 jaar als een vreemdeling op aarde doorbracht, verwachtte hij nog steeds een thuiskomst, als hij de Stad van God zou binnengaan en bij zijn vaders, Abraham en Izak samengevoegd worden. Hoewel de jaren van zijn vreemdelingschap al snel tot een einde kwamen, waren de jaren van zijn leven nog maar net begonnen.

Jacob ging bij Farao door met klagen over zijn leven. "Weinig en onaangenaam waren de jaren van mijn leven, noch hebben zij de jaren bereikt die mijn vaders leefden in de dagen van hun vreemdelingschap" (Gen 47:9). Voor ons lijkt het vreemd voor te stellen dat iemand van 130 jaar over een kort leven klaagt. Maar zijn grootvader Abraham had tot 175 geleefd. Zijn vader, Isaac, had tot 180 geleefd. Farao was verbaasd over deze geweldige leeftijden. Jakob was de oudste man die hij ooit had ontmoet. De wijzen bekritisieren Jakob voor het klagen bij Farao en zijn jaren weinig en onaangenaam te noemen. Ze stelden zich een humoristisch verhaal voor, waarbij God Jakobs klacht in een zelf vervullende profetie verandert. In het verhaal (dat een *midrasj* heet), luisterde God naar deze klacht. Hij antwoordde als volgt:

Dus u noemt uw jaren weinig en onaangenaam? Ik heb je de verbondszegeningen gegeven, je van Ezau en Laban gered, Dina, Jozef, Simeon en Benjamin aan u teruggegeven, u voorspoedig gemaakt en uw familie van hongersnood gered; en nog klaagt je over je leven! Ik zal de drieëndertig woorden in deze twee verzen gesproken korten op uw jaren. Dan zullen uw jaren inderdaad niet die van uw vaders bereiken.¹

Wat betekent dit? Een wiskundig spelletje. Er zijn drieëndertig Hebreeuwse woorden in Genesis 47:8-9. Jacob leefde tot de leeftijd van 147, dat is drieëndertig jaar minder dan 180 jaar van zijn vader. God trok een jaar van zijn leven af voor elk van de Hebreeuwse woorden in deze twee verzen van Genesis. Uiteraard moet dit verhaal niet letterlijk worden genomen. Zijn grillige stijl is kenmerkend voor de wijzen en de *midrash*.² Terwijl leringen als deze niet letterlijk waar zijn, leren ze altijd een diepere waarheid. In dit geval heeft de *midrasj* erkend dat het voor Jakob ongepast was om over zijn leven te klagen. In werkelijkheid had hij grote zegeningen ontvangen. Hij wist niet hoeveel jaar hij nog te leven had. Boven al wist hij, dat hij zijn voorvaders nog overleefd kon hebben. Tot op zekere hoogte creëren onze woorden onze eigen werkelijkheid. Op zijn minst, kleuren onze woorden en houdingen de realiteit waarin we moeten leven. Hoe we op ontberingen van het leven reageren bepaalt hoeveel tol die ontberingen van ons eisen.

Middot U'Mitzvot (Character and Deeds) - Covetousness
Joseph sent the brothers back to Canaan laden with gifts. Remember that his original conflict with his brothers had been exasperated by the fancy coat of many colors. Now Joseph gave them each a princely garment from the royal cloth of Egypt. He gave each brother a change of clothing, but he gave Benjamin five changes of clothing. Why would he do the same thing his father had done? Perhaps it was to test their hearts as they once again see one of their brothers favored as Joseph was. God forbids covetousness. The prohibition against coveting is one of the Ten Commandments. It is the only commandment that legislates a feeling. Whereas the other commands prohibit specific behaviors and actions, the tenth commandment prohibits a thought of the heart. A person is forbidden from looking upon another person's possessions with longing.

You shall not covet your neighbor's house; you shall not covet your neighbor's wife or his male servant or his female servant or his ox or his donkey or anything that belongs to your neighbor. (Exodus 20:17)

Covetousness lies at the root of a great deal of unhappiness and human suffering. To covet what is not ours is an affront to God, who provides us with all that we need according to our need. Covetousness is a complaint against Him.

Let us yield obedience to His excellent and glorious will; and imploring His mercy and loving-kindness, while we forsake all fruitless labors, and strife, and envy, which leads to death, let us turn and have recourse to His compassions. (1 Clement 9:1)

Endnotes

1. Based on Genesis Rabbah 95.
2. To learn more about midrash and the sages, see the introduction.

Middot U'Mitzvot (Karakter en daden) - Hebzucht
Jozef stuurde de broers beladen met geschenken terug naar Kanaän. Vergeet niet dat zijn oorspronkelijke conflict met zijn broers verergerd was door de mooie jas van vele kleuren. Nu gaf Jozef hen elk een vorstelijk kledingstuk van koninklijke stof van Egypte. Hij gaf elke broer andere kleding, maar hij gaf Benjamin vijf maal andere kleding. Waarom zou hij hetzelfde doen als zijn vader had gedaan? Misschien was het om hun hart te testen als ze ooit weer een van hun broers voorgetrokken zien zoals Jozef was. God verbiedt hebzucht. Het verbod op begeerte is één van de Tien Geboden. Het is het enige gebod dat een gevoel wettigt. Terwijl dat de andere geboden specifieke gedragingen en acties verbieden, verbiedt het tiende gebod een gedachte van het hart. Het is verboden van verlangen uit te zien op het bezit van een ander.

Gij zult niet begeren uws naasten huis, gij zult niet begeren uws naasten vrouw of zijn mannelijke bediende of zijn dienstmaagd of zijn os of zijn ezel of iets dat van uw naaste is. (Exodus 20:17)

Hebzucht ligt aan de basis van een groot deel van ongelukkig zijn en menselijk lijden. Iets begeren wat niet van ons is, is een belediging van God, die ons voorziet van alles wat we nodig hebben op basis van onze behoefte. Hebzucht is een aanklacht tegen Hem.

Laten we gehoorzamen aan Zijn uitstekende en glorieuze wil, en Zijn genade en goedertierenheid afsmeaken, terwijl wij alle vruchteloze arbeid, twist, en afgunst, die leidt tot de dood verzaken; laten we ons bekeren en een beroep doen op Zijn barmhartigheden. (1 Clement 9:1)

Eindnoten

1. Op basis van Genesis Rabba 95.
2. Voor meer informatie over midrasj en de wijzen, zie de inleiding.